

Sygn. akt II K 297/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Marek Żurawski

Protokolant Dorota Bogusławska - Klimczak

po rozpoznaniu dnia 21 maja 2014 r. sprawy karnej

R. K. (1)

ur. (...) w Ś.

syna A. i O. z d. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 grudnia 2013 roku w Ś., woj. (...) na ul. (...) dokonał zniszczenia mienia w ten sposób, że uderzając łokciem stłukł ekran I., czym spowodował straty na szkodę Gminy M. Ś. w wysokości nie mniejszej niż 2000 zł.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

I. oskarżonego R. K. (1) uznaje za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zwalnia oskarżonego R. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty zaliczając wydatki ma rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 grudnia 2013r o godzinie 05 : 11 w Ś., zarejestrowano przez monitoring Straży Miejskiej w Ś. jak nieznany mężczyzna, wybiegający z grupy innych mężczyzn, na ul. (...) dokonał rozbicia szyby w tzw. infokiosku. Zdarzenie to obserwował na bieżąco Dyżurny Straży Miejskiej w Ś.. Wartość uszkodzonego mienia pokrzywdzony oszacował na kwotę nie mniejsza niż 2000 zł.

W drodze czynności operacyjnych ustalono, iż sprawcą wybicia szyby w infokiosku jest R. K. (1) za. w Ś. na ul. (...).

Oskarżony **R. K. (1)** w toku postępowania w całości przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia przebywał w lokalu (...) gdzie spożył dużą ilość alkoholu. Gdy nad ranem wyszedł z lokalu niewiele pamiętał, gdy przechodził obok infokiosku uderzył w niego łokciem. R. K. (2) stwierdził, że nie wie dlaczego to zrobił, wyraził żal z powodu zdarzenia.

Przed sądem oskarżony podtrzymał składane wcześniej wyjaśnienia, stwierdził, że był u Prezydenta Miasta i rozmawiał o naprawieniu szkody. R. K. (1) stwierdził, iż nie wie dlaczego wcześniej wyjaśnił, że był mocno pijany, zdaniem oskarżonego był on „delikatnie nietrzeźwy”. R. K. (1) wyjaśnił, że chciałby naprawić szkodę aby dostać niższą karę,

ale chce aby Prokurator wycofał akt oskarżenia. Zdaniem oskarżonego ma on zamiar naprawić szkodę z dochodów osiąganych z prac dorywczych, jednak do tej pory tego nie zrobił ponieważ „nie miał pieniędzy”.

Oskarżony był już uprzednio karany.

Dowody:

notatka urzędowa k; 1,9,

zeznania R. M. k; 2-4,27,

wyjaśnienia R. K. k; 12,39,

informacja z K. k; 16,

odpisy wyroków k; 19,

protokół oględzin k; 22-23,

oferta naprawienia szkody k; 26.

Sąd zważył co następuje:

Sprawstwo i wina oskarżonego R. K. (1) w świetle zgromadzonego materiału dowodowego jest zdaniem sądu bezsporna. Zważyć należy, iż ustalenia w sprawie zostały poparte w całości przyznaniem się oskarżonego do zarzucanego mu czynu. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za wiarygodne, z tym jednocześnie, że te wyjaśnienia co do motywów działania sprawcy i jego zamierzeń na przyszłość są pokrętne i sprzeczne a tym samym na wiarę nie zasługują.

Kwalifikacja prawna czynu, którego dopuścił się oskarżony zastosowana przez oskarżyciela publicznego wątpliwości nie budziła. Zgodnie z treścią art. 288 § 1k odpowiedzialności karnej z tego przepisu podlega ten, kto „cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku”. Przez zniszczenie rzeczy należy rozumieć zniszczenie całkowite lub tak znaczne naruszenie substancji materialnej rzeczy, iż nie nadaje się ona do używania zgodnie z przeznaczeniem. Uszkodzeniem natomiast jest naruszenie lub uszczuplenie substancji materialnej lub takie oddziaływanie na rzecz, które powoduje istotne ograniczenie jej właściwości użytkowych. Przepięstwo zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy ma charakter materialny jego dokonanie wymaga skutku w postaci unicestwienia rzeczy, uszkodzenia jej substancji albo spowodowania niezdatności do użytku. Jest to przepięstwo umyślne, które można popełnić w obu formach zamiaru. Zniszczenie lub uszkodzenie rzeczy w wyniku lekkomyślności lub niedbalstwa stanowi jedynie delikt cywilny powodujący obowiązek przywrócenia stanu poprzedniego.

Z ustalonego stanu faktycznego bezspornie wynika, iż działanie sprawcy było zachowaniem umyślnym, którego oskarżony nie jest w stanie rzeczowo wytłumaczyć. Dlatego też sąd uznał, iż R. K. (1) zrealizował swoim działaniem znamiona zarzucanego mu czynu.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd miał na uwadze jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność oskarżonego. Na korzyść oskarżonego poczytano fakt, iż w zasadzie przyznał się on do zarzucanego mu czynu.

W ocenie sądu nie istnieje jednak dodatnia prognoz co do przestrzegania w przyszłości przez R. K. (1) obowiązującego porządku prawnego. Oskarżony nie wyciągnął jak widać jakichkolwiek pozytywnych i budujących wniosków ze swoich konfliktów z prawem. Przed sądem zajął kuriozalne stanowisko, zbliżone do swoistego „targu” mianowicie zadeklarował, że naprawi szkodę jak Prokurator wycofa oskarżenie przeciwko niemu. Raz oskarżony deklaruje, że gotów jest naprawić szkodę i to pomimo braku dochodów a jednocześnie twierdzi, że w przeciągu pół roku szkody nie naprawił bo nie miał „pieniędzy”. Okoliczności te świadczą zdaniem sądu, iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, o wysokości dostosowanej do stopnia zawinienia oskarżonego i całokształtu okoliczności sprawy jest wstanie

odnieć pozytywne skutki resocjalizacyjne wobec oskarżonego. Taką też karę w rozmiarze sześciu miesięcy pozbawienia wolności sąd oskarżonemu wymierzył.

O kosztach postępowania orzeczono z uwzględnieniem sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego.